

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Jana Vyklického v právní věci žalobce: **I. Y.**, zastoupeného Mgr. Tomášem Císařem, advokátem se sídlem Vinohradská 1233/22, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 6. 2016, č. j. OAM-357/ZA-ZA11-Za14-2016, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 20. 12. 2016, č. j. 1 Az 37/2016 – 34,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í

Včas podanou kasační stížností napadl žalobce (dále jen stěžovatel) v záhlaví uvedený rozsudek Městského soudu v Praze, jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 6. 2016. Tímto rozhodnutím nebyla stěžovateli udělena mezinárodní ochrana podle § 12, §13, §14, §14a a §14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu.

Při posouzení věci vycházel Městský soud v Praze z následujícího skutkového stavu: Žalobce podal dne 12. 4. 2016 opakovanou žádost o poskytnutí mezinárodní ochrany. Do České republiky přicestoval dne 23. 10. 2006, předtím žil v Ivanofrankivské oblasti na Ukrajině. O poskytnutí mezinárodní ochrany žádal neúspěšně již v roce 2014, a to z důvodu válečné situace ve vlasti a s tím spojené hrozby narukování do armády. Nyní je dle jeho názoru situace ještě horší. Stěžovatel sice povolávací rozkaz ještě nedostal, z vojenské správy se však již dotazovali telefonicky jeho matky na místo pobytu. Stěžovatel je přesvědčením pacifista, nastoupit do armády a bojovat poté na východě Ukrajiny nechce. Jiné důvody žádosti neuvedl.

Na základě uvedených skutečností dospěl krajský soud k závěru, že u stěžovatele nejsou splněny podmínky pro udělení mezinárodní ochrany v jakékoliv její formě, a rozhodnutí žalovaného tudíž vyhodnotil jako zákonné.

Kasační stížnost podal stěžovatel z důvodů, které explicitně neuvedl, podle obsahu kasační stížnosti by je však bylo možno podřadit ustanovení § 103 odst. 1 písmeno a) a b) s. ř. s. Ve svém podání v podstatě namítal, že žalovaný a posléze i soud nesprávně posoudili možnost poskytnutí doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu a dále, že správní orgán neshromáždil dostatečně aktuální podklady o situaci na Ukrajině. Navrhl proto, aby byl napadený rozsudek Městského soudu v Praze zrušen a věc mu vrácena k dalšímu řízení. K důvodům přijatelnosti kasační stížnosti se nijak nevyjádřil.

Podle § 104a odst. 1 s. ř. s. jestliže kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost.

Podle usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 – 39 přesahem vlastních zájmů stěžovatele je jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je – kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce – pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech azylu je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů.

V projednávané věci stěžovatel nepředestřel žádnou právní otázku, jež by mohla mít obecný dopad na rozhodovací činnost krajských soudů a k níž by se měl Nejvyšší správní soud vyslovit za účelem sjednocování judikatury. Takovou otázku nenalezl soud ani *ex officio* z obsahu spisů. Otázka nástupu k výkonu vojenské služby v oblasti omezeného lokálního konfliktu byla již judikaturou Nejvyššího správního soudu opakovaně řešena (např. rozsudek ze dne 30. 3. 2004, č. j. 5 Azs 4/2004 – 49), otázku poskytnutí doplňkové ochrany pak s odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu, již se dovolává i stěžovatel (rozsudek ze dne 31. 8. 2008, č. j. 5 Azs 50/2008 – 62), pojednal standardně Městský soud v Praze v odůvodnění svého rozsudku. Samotný nesouhlas stěžovatele s názorem soudu ještě přijatelnost kasační stížnosti nezakládá. Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost podle § 104a odst. 1 s. ř. s. jako nepřijatelnou odmítl.

Kasační stížnost byla odmítnuta, Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** přípustné opravné prostředky (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 24. května 2017

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu